

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ל: 1]. **(ב)** [נבחרת ט. ושינן, א קוה כ, ד] **(ג)** [שבת 15, א] **(ד)** [יחזקאל טז], **(ה)** [יחזקאל כ, לעיל מתנן], **(ו)** [לעיל מג: א], **(ז)** [ש"ל ט] [לגמלאותי רש"ש], **(ח)** [וע"פ חז"ל חגיגה כג, ד"ה שפופרת], **(ט)** [ע"י בערוך ערך גטור א'], **(י)** [כלים פ"ב מ"ז], **(יא)** [ע"י בתוס' פ' אלו טריפות ד"ס מסדרים דבניהם יפה],

הגהות הב"ח

(א) גבי רבי שמעון ואלאחר הפסק: **(ב)** רש"י ד"ה וזויעת אילנה **(ג)** ר"ה ואלאחר הפסק: **(א)** תוס' ד"ה וזויעת וכו' אין לו ראייה מן הש"ס שהש"ס מיישב פ"י ועוד דלרבא נמי:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואיבעית וכו' והתוך כך פסק גבי וענין זה כתב חז"ל בשם ר"ת כמובט פ"י אלו טריפות ד"ס לאפקי:

מוסף רש"י

כל המטמא מדרס מטמא טמא מת. והוא הדין לכל טומאות. כגון טעם שכן ובעילה. והוא דנקט טמא מת, משום דכפה הטומאה מיירי, ובי קאמר כל הנעשה א"כ הטומאה על ידי מדרס נעשה א"כ הטומאה כשהוא טמא מת. דאין כך מיעוט מדרס אלא מיעוט לשיעור, ויין דש"י לנשמש כלו הוא וכל שא"כ לא למדרס. הטומאה בכל טומאה ואפילו היא פסוטי נלי עץ, וירפיון ליה קפ"ו בתפסת שבת (ע"ב). מכן נמת מין דאין הוא כ"י (נחוב ג.). ויש שבטמא טמא מת ואינו מטמא מדרס. והיינו מה שהוא כלי אכל א"י ויחיד לשיכיה דמתנא בכל טומאות תוך טומאות מדרס, שאם שכן עליו הוה ולא נעו בו טהור, לדגני מדרס מיוחד לך בעין, כדאמרינן (שבת ע"ב). יא"כ שאמרינן לו עמוד ועשה מלכתא (נחוב ט"ז). שרידן התנאים שזינן ברייתא (שב"ב 13). כלי חרס. דשעור הראשון לחזור בו לנעולו במקצת משום כלי, שייעורו בכונס משקה. הוא דמתנא ליה מיהא מתורת מי חטאת (ט"ז). ולא אמרו מוציא משקה. נקב מוציא משקה חשבו לנעול, אלא לענין גיטורא בלבד. דהתם ודאי אי נקבה הכי כמוציא משקה משדל עליה (ט"ז). שאין אומרים הבא גסטרא. אחרת לגסטרא. וזו הניח תחתיה לקבל הטיפין, אכל כלי שלם תקון עליו ומשום נקב פורחא לא שדו ליה ומניחין גיטורא תחתיו (ט"ז).

ואיציעים אימא ר"ש **(ט)** **(ולאחר הפסק.** קאי דקאמר ר"ש מוך הפסק בזרקות ולא אחינן למסמך עלייהו לחליצה ולמיאון דהא אפי' משמכחי כלפני הפסק דמי וקטנה היא אכל לאחר הפסק דאי משמכחי סימן יניחו ושרינן לה לא מהימני אלא להחמיר דלית ליה חזקה דרבא:

למסתמה כרבנן. דהא מפני שאמרו

סתמא היא וקמ"ל סתם משנה כרבנן דאמרי אי אפשר: קראי שדים נכוניו) בעשות מנזרים דלדין: **מתנני'** **שהוא מנינם.** משקה. כשמניחו על המים יש בו נקב גדול שהמים נכנסין לתוכו: **מוציא.** כל שכן אם נותן המים לתוכו יוצא המשקה לחוץ: **ויש.** נקב קטן שמוציא ואינו מכניס. ובגמרא מפרש מאי נפקא מינה: כל **אצר.** אכזב יתרה: **שיש בו אפורן יש בו עצם.** והוי אצר חשבו ומטמא צהאל אפי' אין זה שיעור דקיימא לן) והצברים אין להם שיעור אפי' פחות מכזית מן המת: **ויש שיש בו עצם כו'.** לא הוי אצר אם יתרת היא אכל אינה של יתרת אפי' אין בו אפורן אצר הוא ומטמא: כל **המטמא צמדרס הוה מטמא צמא.** כדמפרש בגמרא שאין לך כלי הראוי למושב הוה שאין שם כלי עליו וראוי לקבל כל טומאות. והא דנקט טמא מת משום דומיא דמדרס הוא דאז הטומאה הוא והכי קאמר כל הראוי להיות א"כ הטומאה צמדרס הוה ראוי להיות א"כ הטומאה א"כ נגע צמא או נטמא צהאל המת: **ויש.** שהוא כלי גמור לקבל כל טומאות ועשה א"כ

הטומאה על ידי מת ואינו נעשה א"כ הטומאה על ידי הוה צמדרס **כדמפרש בגמרא (ע"ב):** **גב' למי חטאת.** לקדש בו מי חטאת דרשמנא אמר (צמדבר יט) מים חיים אל כלי והאי לאו כלי הוא: **ופסול משום גסטרא.** כלומר כל שכן אם נקבה גסטרא צכונס משקה צטיל לה מתורת גסטרא וטהורה מכל טומאה דהא אפי' כלי שלם מכי נקב ככונס משקה צטיל ליה: **גסטרא.** היינו שצרי כלי חרס הראויין למלאכה ועדיין מקבלין טומאה כדמתיא בגמרא צאלו טרפות (חולין דף נ"ד): הדקין שצבלי חרס הן וקרקרומיהן ודופנותיהן וישצין שלא מסומנין שיעורן צכדי סיכת קטן עד לוג ומלוג עד סאה צרביעית **כו':** **מוציא.** דנקב קטן הוא: **כשר למי חטאת.** דכלי שלם נקב קטן כולי האי לא צטיל: **ופסול משום גסטרא.** גסטרא שנקבה אפילו כמוציא משקה צטלה לה: **שונין.** הלכה למשה מסיני: **שיעורו ככונס משקה.** פחות של שיעורים המצטלים אותו מהיות כלי. כונס משקה הוא שיעור הראשון שהוא מצטלו מהיות כלי למי חטאת **כדאמר במסכת שבת (דף נ"ה):** חמש מדות צבלי חרס לן)ניקב כמוציא משקה טהור מלנטמא גסטרא ועדיין כלי הוא לקדש בו מי חטאת] ניקב ככונס משקה פסול לקדש בו מי חטאת ועדיין כלי הוא לכה שאר צברים ניקב ככורש קטן טהור להכשיר זרעים ועדיין כלי הוא לטומאה שהרי ראוי לקבל בו זימים ניקב כמוציא זית טהור מטומאה שקבל עד שייחדנו לרמונים ניקב כמוציא רמון טהור מכלום ננמא כונס משקה הוא שיעור הראשון אכל כמוציא משקה לא צטיל: **ולא אמרו מוציא משקה.** צטיל אלא לענין גסטרא צבצב אע"פ שאינו מכניס לפי שאין אומרים הבא גסטרא לגסטרא כשינקבה כמוציא משקה שוב אין חס עליה ואינו משתמש זה שאין אומר הבא גסטרא אחרת ונניח תחת גסטרא זו לקבל משקה היוצא אכל צבלי שלם שנקב כמוציא משקה לא צטיל מכלום לפי שהוא חס עליו ואינו שוצרו ומשתמש בו ומציא גסטרא ומניח תחתיו לקבל משקה היוצא: **אם נכנס.** אם נכנס משקה לתוכה:

ר' ‏

דברי ר"מ וחכ"א כלי שטהר שעה אחת אין לו טומאה עולמית **(ט)** ואין לומר דכשריך תקון מו לא נחית ליה טומאה דהתנן צמסכת כלים (פ"ה מ"ח) תחכו חוליות פחות מד' טפחים טהור מרחו צטיט מקבל טומאה שמיסקינו לאפות בו סופגינן אלמא מהני זה תיקון ולא מסתברא דתחית כר"מ ולא כרבנן וי"ל דמה שאין לו טומאה לעולם היינו צצברים הפחותים משיעור המפורש בחולין (דף נ"ה). ומחמת גריעותם לא מהני תקון צהן אלא הך דמזור מיירי דע"י תקון הוא כדמתלה: **אם** כנסה בידוע שהוא ככונס משקה. והא דאמר צברק כל הבשר (חולין דף ק"ז) אי צויע דוולא ככונס משקה מילף ליישי ומצטילין בו הדיים דהוו מחוצרין לנהר לאו היינו ככונס משקה דהכא דהתם איירי כשהנקב כל כך גדול עד שהמים מקלחין והוי חצור ע"י נזוק לדיים דאע"ג דלענין צטילה לא הוי חצור וכונס משקה דהכא שיעור טיף טיף כדאמר צסמוך מיהו אפשר דההוא כונס משקה הוי כדהכא דהתם נמי מיימתי האי כונס משקה דהכא דאמר רבא כלי שניקב צכונס משקה אין נוטלין הימנו לדיים משמע דשוין ואע"ג דלא הוי נזוק דצדבר מועט הוי חצור לענין צטילת ידיים וגם רש"י לא הוכיר שם נזוק ואע"ג דצבולי שמעתין צמתניתין וצברייתא לא קאמר כונס משקה אלא צבלי חרס וצסוף המנניע (שבת דף ט"ז): נמי קאמר ה' מדות צבלי חרס משמע דווקא צבלי חרס הן כל אותם מדות ולא צבלי עץ מ"מ הא דרבא דאמר צפ' כל הבשר כלי שנקב צכונס משקה אין נוטלין הימנו לדיים יש להחמיר צכל הכלים שניקבו ככונס משקה שלא ליטול מהם כיון שלא הוכיר שם כלי חרס אלא קאמר כלי סתם:

בא סימן פרק ששי גדה

מ"מ. ואיבעית אימא רבי שמעון ולאחר הפרק ולית ליה חזקה

דרבא. ר"ח פוסק להלכה כרבי שמעון דמוך הפרק כלפני הפרק כדמסקינן שלהי יוצא דופן (לעיל דף מ"ג). וההוא דלית ליה דמוך הזמן כלאחר זמן איכותב לעיל *ומתוך כך פסק נמי דאין הלכה כרבא דאמר חזקה הציאה סימנין דהא ר' שמעון דפסקינן כוותיה לית ליה דרבא ועוד צפרק מי שמת צ"צ דף ק"ט). אמר רב נחמן צודקין לחליצה ולמיאונים ואין נראה דאפילו יהיה הלכה כר' שמעון צהא דמוך הפרק כלפני הפרק אין הלכה כמותו צהא דלית ליה חזקה דרבא דלאו הא צהא תליא ורבא גופיה פסיק לעיל דתוך הזמן כלפני זמן והא דמוקי הש"ס צרייתא כרבי שמעון ולית ליה דרבא אע"ג דלתי שפיר כרבי יהודה וצרבא אין זו ראייה מן הש"ס **(ט)** דמיישב צברייתא צכל ענין דרבא נחמן נמי ליתא מקמי רבא דהוי צתראה ועוד דרבא נמי איכא לאוקומי מילמיה דרב נחמן דאמר צודקין למיאונין היינו מוך הפרק דליכא חזקה אפי' אין אחר הפרק וצודקין א"ס לא ימלאו שערות תמאן דאין חוששין שמא נשדו אלא כצבעל אחר זמן ורבא איירי צצבעל ומעשים צכל יום דסמינן אצדיקת נשים לאחר הפרק והיינו דלא כר"ש ואפי' צמוך הפרק כלפני הפרק אומר רבי דאין הלכה כרבי שמעון דעל כרחק מוך הזמן ומוך הפרק לאו חדא מילתא הוא דאי חדא מילתא הוא א"כ אמאי איכותבו

לעיל רבי יוחנן ורבי יושע צן לוי דאמרי מוך הזמן כלאחר הזמן כיון דפלגי הכא תנאי ועוד דלעיל קרי ליה זמן והכא קרי ליה פרק ועוד פרק משמע גדלות כמו (יצמות דף ס"ג): המשילאן סמוך לפרקן וצפרק המוציא זין (שבת דף פ'): צנות ישראל שהגיעו לפרקן ולא הגיעו פירוש הציאו צ' שערות ולא הגיעו לכלל שנים ומפרש רבינו מס דפלגי הכא ציום אחרון של שנת י"ב ויום אחד לנקבה או ציום שנת י"ג ויום אחד לזכר ואותו יום אקרי מוך הפרק דלר' יהודה הוי זמן הצאת שערות מתחלת היום ולרבי שמעון צכסוף וקי"ל כרבי יהודה לגבי רבי שמעון צצרק מי שהוציאוהו (יערבינן דף מ"ג). והשמת א"כ קטן או יצמה קטנה צצאו לחלוץ טוב לכתלה לצודקס לפני יצם א"ס יש להם שערות וכן לאחר הפרק וא"ס הן אותם שהיו קודם נמתין עד שיציאו שערות אחרות אכל יצם גדול ויצמה גדולה דלא אפשר עוד לצבר חולצין שפיר א"ס יש להם שערות ואין לחוש שמא לפני הפרק צאו כדפירשתי לעיל וא"ס יש ליצמה דדים גדולים אין צריך לצדוק אחר השערות דהא אמרינן לעיל אי אפשר שיבא העליון עד שיצא התחתון: **בבשר צמי חמאת.** והא דלחמרינן (יומא דף ב.) שכל מעשיה צבלי גללים אצנים אכלי אדמה היינו צזמן שמוזין על כהן השורפה שהחמירו שם לפי שהקילו לטומאותיה) לשחטה צצבול יום להוציא מלצן של דוקוסים: **א"ל** **ענינן גסטרא.** פירש ר"ח **(ג)** גסטרא הוא צצר צצלוץ יון ונראה דאין צצר כלי חרס טמא משום גסטרא אלא א"כ יחדו דהא אפילו שלם כשיניקב צכונס משקה טהור עד שייחדנו לאוכלין כ"ש א"ס נשצר לגמתי דצעו השצברים יחד וא"ת והא דתנן **(ג)** ומיימתי לה צצרק אלו טרפות (חולין דף נ"ד): הדקין שצבלי חרס הן וקרקרומיהן ודופנותיהן שיעורן צכדי סיכת קטן עד לוג ומלוג עד סאה צרביעית כו' כיון דאיירי ע"י יחוד אפילו צצר מכלי גדול יחא שיעורו צכדי סיכת קטן וי"ל דאין דרך לייחד צצר קטן הבא מכלי גדול וצטלה דעתו אכל כל צני אדם וא"ס תאמר הא דמתיא צצוספתא דכלים ס"פ מחט וצצעת ושולי המחצין וקרקעות הכלים אין ממלאים ואין מקדשין צזהם שפאון ועשאון כלי מקדשין צהן כו' ואין לומר דכשריך תקון מו לא נחית ליה טומאה דהתנן צמסכת כלים

עין משפט ונר מצוה

א [ומי פכ"ג מהל' כלים הל"א ופכ"ו הל' ט"ז]:
ה ב ב מיי' פ"ו מהל' פרה אדומה הל"ו ופ"ט מהל' כלים הל"א והל"ב:
ד ד מיי' פ"ט מהל' כלים הלכה ז:

תוס' הרא"ש

כשר למי חטאת. והא דאמרינן כל מעשיה בכלי גללים כלי אדמה נעשית היינו בו' זימים שמוזין כל בתן השורף את הפרה והחמירו שם לפי שהקילו לטמאות להוציא מלבן של צודקין: **אלא** לענין גסטרא מן ר"ח זהו שבר בלשון פ"י ונראה שאין שבר כלי חרס מטמא משום גסטרא אלא א"כ יחדו לאוכלין (א' כ"ג נשבר לגמרי) שהשבר צריך יחדו (ותימה) [וא"ת] והא דתנן במס' כלים ומיימתי לה צצפרק אלו טריפות תרקין שבכלי חרס הן ודפנותיהן שיעורן ככדי סיכת קטן. ועד לזו ומלוג עד סאה צרביעית. וכיון דאיירי ע"י יחוד אפי' הגדול שבתן יחא שיעורו כרי סיכת קטן וי"ל כיון דאין דרך לייחד שבר כלי גדול כשתן קטנים כל כך בטלה דעתו. ומיחו קשה מהא דתניא בתוספתא דכלים גבי קרקרי' הכלי ודפנותיהן שיפן ועשאן כלי מקבלין טומאה מכאן ולהבא דברי ר' מאיר והכ"א כלי כללי חרס שטהור שעה אחת שוב אין לו טומאה עולמית. והכא אמרינן אע"ג דטהור לגמרי יש לו טומאה ע"י יחוד וכן בניקב כמוציא זית טהור מלקבל זימים ועדיין כלי הוה וי"ל דמוזין ופרשי"י דאם יחדו לרמונים מקבל טומאה מכאן ולהבא. וי"ל דודאי כשאנו צצריך תיקון נחתא לידי טומאה ע"י יחוד וההוא חוספ' דאין לו טומאה לעולם היינו צצצריך (טומאה) תיקון. וכתיב והא דתנן במס' כלים תחכו חוליות פחות מד' טפחים טהור מירוחו ביטט מקבל טומאה משיסקינו לאפות בו סופגינן אלמא מוציל בו תיקון ולא מסיחבר לאוקומי כ"י מאיר אלמא כרבנן וי"ל דהא דאמר רבנן דאין לו טומאה לעולם היינו בשרשים פחותים משיעור משקה. כולי שמעתי מצבר כלי חרס לענין כונס משקה וכן כ"פ המצניע דקאמר רבא חמש מדות בכלי חרס ניקב ככונס משקה דדוקא כלי חרס מתבטל מתורת כלי שניקב ככונס משקה אבל של עץ ושל מתכת לא והא דאמר רבא כ"פ כל הבשר כלי שניקב ככונס משקה אין נוטלים ממנו לדיים היינו דוקא כלי חרס אבל משאר כלים נוטלין אע"פ שניקב ככונס משקה מ"מ צריך להחמיר כיון דבקט התם כלי סתם:

(א) נראה דחסר וי"ל דהא אפי' שלם שניקב צכונס משקה טהור עד שמטעו לאפלוני כ"ש וכו'.

מסורת הש"ם

א) סנהדרין לדן: ט) וינחמת קדוה, א) (סנהדרין ססז, ט) וי'ציל (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (מ"ד שבת סח, פסחים נו, ט) מעשרות פ"א מ"א, ט) פ"ג מ"ד (חולין קלו, א) (סנהדרין כז, ט) נש"ך לעיל דף מטו: ט) ג"י מהר"מ אית דילפי ועמדו עמי אנשים מעל פי עיני עדים ואית דילפי עמי מושארו עמי אנשים בממה מה להלן אנשים ולא נשים אף אפן אנשים ולא נשים כג"ל בית גאשפרי"י ר"פ שבעת העדות וע' ד"ה צימות פ' מהלך מה: ד"ה מי לא נעלה וע' רש"י, (ט) ונ"י טיבז ומס' צימות טו: ד"ה מי לא נעלה ומס' ג"ל: ד"ה אשך ומס' שבעות טח: ד"ה צימות ומס' ג"ל: ד"ה ואלו, ט) ונ"י טיבז ומס' צ"ג: (ט) ונ"י מס' יומא פ"ג: ד"ה שפלתין ומס' עירובין טח: ד"ה ראשונים, ט) וי'ציל מילא, ט) וי'ציל כלל, ט) כהן, ויבפסחים מה: והוא משנה ט' פ"ח דטהרות, ט) וי'ציל ש"ס,

תורה אור השלם

- הגשמה הבהיני בני לוי כי בם בחר יי אלהיך לשרתו ולבדך בשם יי ועל פייהם יתקף כל ערוב אונס:
- וביום הקדאת בו בשר דיי טעמא: ויקרא יג יד
- ואם פרוח הפרח הדרעת בעור ובספה הדרעת הלא כל עור דהגבי מראשו ועד רגליו לקבל מראה עיני הבהין:
- אדם כי יתקף בעור בשרו שאת או שפחת או בהרת ותקף בעור בשרו לנגע ארעת והובא אל אהרן הכהן וא אל אחד מקבני הבהנים:

ויקרא יג יב

הגהות הב"ח

א) גמ' דהא היו ניסה:
ב) רש"י ד"ה תאנה אינה מותבטלת כאחד:
ג) תוס' ד"ה כל הכשר וכו' ונעמדו עמי אנשים שני עמי מעל פי:
ד) ד"ה שזעק וכו' ואע"ב דאמרין לו וכו':
ה) בא"ד אובל עד שיפסלו מלאטל:

גליון הש"ם

גמ' דהני מלכות בעלים הא נכלי ומיחז מתניתא פלניא הא המהליק נכלים עיני כד"ש שס:

לעזי רש"י

קדוה: כרכום.
גויטרא' אנשי'א.
איסטרי, פסטל (צמח, שמשוטריש מופקים צצט).
קרישפיליא"א. עולש.

מוסר רש"י

הלכה כסחם כשהם משנה. רני הוא סדר הטעם וכפולה נתיי חסד ויחסי עניניו שאין סחם ולא יחסי ס' אחריו עליה:
כדי שלא יהי עטיה מפי יחיד ונחאן כלתו טעמי עמי המרוויח ועשו כמתן (ביצה ב).
לאחריו סחמא באחת מעיניו.
ויר"מ רובא דמקיש ריבוי לנגעים (סנהדרין ד).
סתמא אחרניא אשכח.
דמכשר סומין (שם).
דינן ביהוים.
משא ומתן של מן (שם סט).
וגומרינן בליהל.
אם לכו ד"ה דומיא דסומא (שם).
ד"ה.
ר"ה תמא דרביב עדיף.
דהיא ר"ה תמא דכדומיא כהנא לחמיו הדל רבי סוכנא

בא סימן פרק ששי נדה

רבי מאיר היא. דפסיל סומא באחת מעיניו לדון: **שלא בסומין**. אפילו סומא באחת מעיניו: **דכתיב לכל מראה עיני הסנן**. עד דליכא כולו מראה: **ומה ריבוי שלא בקרובים**. דנפקא לן^י מלא וימתו אבות על בניים (דברים כד) אף נגעיים אין כהן רואה נגע קרובו:

וגומרין נליגה. אלמא לא מקשינן ריבוי לנגעים דכתיב וביים הראות זו בשר וכי היכי דלענין לילה לא מקיש לענין סומא נמי לא מקיש: **ססמא דבנים עדיף**. היא דלעיל אוקמינן כר"מ דיוחד הוא: **דקטני לה גבי הלכא דיניי**. כסנהדרין דקא מיירי כולי מסכתא דדינין הילכך עיקר היא אכל הך לא תנן לה הכא גבי נדה אלא אנג גררר דנקט כיוולא **בו: מתנני' כל שהייב כמעשרות מטמא סומאם אוכלין**. דאין לך חיוב במעשר אלא אוכל: **גמ'** צפאה כתיב (ויקרא ט) ובקורכס את קציר וגו' דומיא דקציר דמכניסו לקיוס ואיכא כל הני: **מכניסו לקיוס**. שאדם יכול לאורו: **(מעטוי ספיחי פטיס וקולא**. דאין אוכל אלא מין נכע: **פטיס**. קרו"ב: **קולא**. גויטרא"ל. ולא יעדנא לאמאי נקט ספיחים וכמדומה לי שהראשונים ראוים לאפילה: **פאנה**. אינה ט) מנשלה כחד: **ואילו לקיעטו כאחד**. דממעט תאנה ומכניסו לקיוס דממעט ירק: **לא קטני**. אלמא תאנה וירק מיביין צמעער מדרבנן דמדאורייתא לא מייחבי אלא דגן ומירוש ויזאה: **שומים וצללים**. מכניסן לקיוס לפיכך חיביבם צפאה: **מכניסות**. שורות: **מכל אחד אחד**. דייק היותע בין שורה לשורה מפסיק להו: **עולשין**. עשז ושמו קרישפלי"א:

זריכות

שחייב בפאה חייב במעשרות ויש שחייב במעשרות ואינו חייב בפאה: גמ'
לאחריו מאי לאחריו תאנה וירק שאינו חייב בפאה דתנן **"כלל אמרו בפאה יכל שהוא אוכל וגשמר וגידולו מן הארץ ולקישתו כאחד ומכניסו לקיום חייב בפאה אוכל למעוטי ספיחי וקוצה וגשמר למעוטי הפקר וגידולו מן הארץ למעוטי כמהים ופטירות ולקישתו כאחד למעוטי תאנה ומכניסו לקיום למעוטי ירק ואילו גבי מעשר ט' תנן** **"כל שהוא אוכל וגשמר וגידולו מן הארץ חייב במעשרות ואילו לקישתו כאחד ומכניסו לקיום לא קתני ר' יוסי אומר פאה מכל אחת ואחת וחכ"א מאחת על הכל אומר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן עולשין שזרען מתחילה לבהמה וגמלך עליהן לאדם צריכות**

אוכלין ובפרק העור והרטוב (דף סד קפ:)
תנן והקיפה מנטרפינן לטומאת אוכלין ומעפרם בגמרלא (דף קד.)
תנן קיפה תצלין אלמא אין להם טומאת אוכלין אלא ע"י זירוף וי"ל דאיכא ז' מיני תצלין דהנהו דאין ראוין אלא לטעמא לא מטמו טומאת אוכלין ואין חייבין צמעשן אצל תצלין דראוין נמי צפני עצמן ועבידן נמי לטעמא כגון שומים וצללים חייבין צמעער ומטמאים טומאת אוכלין אי נמי היא דפ"ק דחולין (דף ו.)
לדדין קתני ולא קאי מעשר תצצלין אלא אשזור גרידא ושביעית קאי אף תצצלין דאף צמאלכל צהמה נהגא כדתנן צמס' שביעית עוד הקשה הכז ר"ש מטו"ל דלקמן (דף נא:)
אמרין דנמנו וגמרו דאין פלפלין מטמאין טומאת אוכלין וצפ' בכל מעבידין (עירובין מה:)
אמר זרע הגרגיר למאי חזי וקאמר שכן ראשונים שלא היה להם פלפלין היו שוחקין אותו ומטבילין זו את הללו וכ"ש דפלפלין מתעשרין מהאי טעמא וי"ל דזרע גרגיר חזי שוחקין אותו להטביל זו חזי אף צעינו אלא דאין רגילות לשוחקן כדי לאוכלן בלא טיבול לפי שע"י טיבול עדיף טפי אצל פלפלין לאחר שנשחקו לא חזו צעיניהו אלא ע"י טיבולם):
ספירין אטיים. פ"י צקונטרס דדוקא נקט צפמיים בבבלי תחלתין ראוין לאפילה לא נמי צפמיים ראוין וימר וט"ד דמיב צפאה קמ"ל:

**וגידולין מן הארץ למעוטי סחמא ופטירות ומשני מירבא רבו מארעא מינק לא ינקי מארעא והא כל דבר שאין גידולו מן הארץ קתני תני ט' וכל דבר שאין יונק מן הארץ א"כ נמי צמעתינן זריץ למיתני יונק מן הארץ:
למעוטי תאנה. תימה מאי שנא דתאנה וירק חייבין צמעער ופטורים מן הפאה דמן התורה אין נוהג פאה ומעשר אלא צדגן מירוש ויזאה בלנד ומאי שנא דחייבו חכמים טפי צמעער מצפאה ואומר ר"מ משום דתאנה אין לקיעטה כחד הלכך לא גזרו חכמים פאה צה שלא יכפו עינים ממי יגמור בעל הצית לקיעתו ויפסידו יותר צמקוס אחר ממהארה צבהמה.
משמע דסתמא לאדם קיימי אוף אפ"ה כי זרען לצהמה פקע שם אוכל מינייהו (י)
אי של גז דלמטר (כרימות דף ט). כל המיוחד לאוכל אדם טעמו שאלו עמי לחדש מלאכול לכלז דיוון שרען לצהמה אין עליה שם אוכל ולא היה ט) שני גידולים מעולם לאדם והא דלמטר צהעור והרטוב (חולין קמה).
עולשין שלקטן והדיחם לצהמה וגמלך עליהן לאדם זריכות הכשר שני קשה כיון דסתמן לאדם משום דהדין לצהמה לא פקעי מינייהו שם אוכל ט) שיפסל מלאכול לכלז ואמאי לא הוכשרו וי"ל דמיירי שהיו מתחילה מיוחדים לצהמה אי נמי שמא אין הכשר מועיל אף צאוכל אדם אי הוא הכשר לצורך צהמה:**

כ"ב הכשר לדון בשר דהעיד. וא"ת אשה דכשרה לדון כדכתיב

צדורה והיא שופטה את ישראל בענת היאה ובשלהי פ"ק דצ"ק (דף טו.)
דרשינן אשר תשים לפניהם השוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין צתורה וכי היכי דהאי קרא מיירי צדונין מיירי נמי צדיינן כדרשנינן בהגורש (גיטין פח:)
לפניהם ולא לפני עובדי כוכבים ואשה פסולה להעיד כדלמטר צפרק צבעות העדות (שבעות דף ג.)
וי"ל דה"ק כל איש הכשר לדון כשר להעיד אי נמי נהי צדונייהו.
הוי אשה בכלל מ"מ צדיינים אין אשה בכלל ודבורה הימה דנה ע"פ הדיבור אי נמי לא הימה דנה אלא מלמדת להם הדיינים וצירושמי פוסל אשה לדון ט אית דילפי מועמדו שני אנשים א) שני מעל פי שנים עדים ואית דילפי מוישאלו שני אנשים צממה ט):

ורבי באר **היא**. וא"ת אמאי קאמר לאמאי סומא ופליג מתניתין אסתמא דסנהדרין (דף נג.)
לימא לאמאי אהבז ושוגא דכשרין להעיד ופסולין לדון כדלמטר צפרק זה צורך (שס סו:)
לרבנן דרבי יהודה וי"ל דלא פסיקא ליה שהרי לכל העולם כשרין א"נ מתניתין ע"כ לא מיתוקמא רבנן דאף קתני כל הכשר לדון כשר להעיד והרי סומא צשמי עיניו לרבנן דכשר לדון דאף לא מקשינן ריבוי לנגעים והואו סומא דהוא בשיבוכיה דר' יוחנן מסתמא סומא בשתי עיניו היה ופסול להעיד דאו דאה כתיב ואפי במה שראה קודם שנסתמא פסול להעיד כדלמטר ציש נוחלין (צ"ג קמ.)
היה יודע לו דעות קודם שנסתמא ונסתמא פסול וא"ת צפרק חוקת הצמים (שס דף מג.)
דפרין וליסלקו צי תרי מינייהו ולידינו הא צפ' יש נוחלין שהצמתי פוסל תחלתו צפסול וסופו כשירות וכי מימנא לדון כשר טפי והמנן כל הכשר לדון כשר להעיד וי"ל דמתניתין מיירי בלהצא כל הכשר לדון להצא כשר להעיד מה שיראה מכלל ולהצא ט):

כ"ג שחייב במעשר מטמא סומאת אוכלין. וא"ת הא אמרינן צפ"ק דחולין (דף ו.)
אינו מושש לאשור ומצלין שזה לא משום מעשר ולא משום שביעית משמע דמעשר שני צצצלין וא"כ מטמא טומאת צריכות

אוכלין ובפרק הטרטוב (דף סד קפ:)
תנן והקיפה מנטרפינן לטומאת אוכלין ומעפרם בגמרלא (דף קד.)
תנן קיפה תצלין אלמא אין להם טומאת אוכלין אלא לטעמא לא מטמו טומאת אוכלין ואין חייבין צמעשן אצל תצלין דראוין נמי צפני עצמן ועבידן נמי לטעמא כגון שומים וצללים חייבין צמעער ומטמאים טומאת אוכלין אי נמי היא דפ"ק דחולין (דף ו.)
לדדין קתני ולא קאי מעשר תצצלין אלא אשזור גרידא ושביעית קאי אף תצצלין דאף צמאלכל צהמה נהגא כדתנן צמס' שביעית עוד הקשה הכז ר"ש מטו"ל דלקמן (דף נא:)
אמרין דנמנו וגמרו דאין פלפלין מטמאין טומאת אוכלין וצפ' בכל מעבידין (עירובין מה:)
אמר זרע הגרגיר למאי חזי וקאמר שכן ראשונים שלא היה להם פלפלין היו שוחקין אותו ומטבילין זו את הללו וכ"ש דפלפלין מתעשרין מהאי טעמא וי"ל דזרע גרגיר חזי שוחקין אותו להטביל זו חזי אף צעינו אלא דאין רגילות לשוחקן כדי לאוכלן בלא טיבול לפי שע"י טיבול עדיף טפי אצל פלפלין לאחר שנשחקו לא חזו צעיניהו אלא ע"י טיבולם):
ספירין אטיים. פ"י צקונטרס דדוקא נקט צפמיים בבבלי תחלתין ראוין לאפילה לא נמי צפמיים ראוין וימר וט"ד דמיב צפאה קמ"ל:

**וגידולין מן הארץ למעוטי סחמא ופטירות ומשני מירבא רבו מארעא מינק לא ינקי מארעא והא כל דבר שאין גידולו מן הארץ קתני תני ט' וכל דבר שאין יונק מן הארץ א"כ נמי צמעתינן זריץ למיתני יונק מן הארץ:
למעוטי תאנה. תימה מאי שנא דתאנה וירק חייבין צמעער ופטורים מן הפאה דמן התורה אין נוהג פאה ומעשר אלא צדגן מירוש ויזאה בלנד ומאי שנא דחייבו חכמים טפי צמעער מצפאה ואומר ר"מ משום דתאנה אין לקיעטה כחד הלכך לא גזרו חכמים פאה צה שלא יכפו עינים ממי יגמור בעל הצית לקיעתו ויפסידו יותר צמקוס אחר ממהארה צבהמה.
משמע דסתמא לאדם קיימי אוף אפ"ה כי זרען לצהמה פקע שם אוכל מינייהו (י)
אי של גז דלמטר (כרימות דף ט). כל המיוחד לאוכל אדם טעמו שאלו עמי לחדש מלאכול לכלז דיוון שרען לצהמה אין עליה שם אוכל ולא היה ט) שני גידולים מעולם לאדם והא דלמטר צהעור והרטוב (חולין קמה).
עולשין שלקטן והדיחם לצהמה וגמלך עליהן לאדם זריכות הכשר שני קשה כיון דסתמן לאדם משום דהדין לצהמה לא פקעי מינייהו שם אוכל ט) שיפסל מלאכול לכלז ואמאי לא הוכשרו וי"ל דמיירי שהיו מתחילה מיוחדים לצהמה אי נמי שמא אין הכשר מועיל אף צאוכל אדם אי הוא הכשר לצורך צהמה:**

יירוש ויצהר) וגזור על כל שאר דברים.
וקשה לר"ת דהכי נמי דריש בספירי מקרא חיוב מעשר בכל מילי אע"ג דרשיתא דמעשר פירות מדרבנן.
איא הך דרשות אסתמא בעלמא ינורו גבי מעשר [וגם] גבי פאה דפאה נמי לא מצינו אלא ט) ככרם וכן כל הך דתנן במס' ביצה אין עולין אילין משום שבות כו' וכן דריש בספירי משבחון שבות אלא כל הך דרשות דסיפרי אסתמא בעלמא ניהור ותו דמדרבנן נמי (בב) ט) אילנות אין חייבין בפאה אלא ה' מיני אילנות דחשיב במס' פאה האוג והחרובין כו'.
הוא קאמרי דלמעוטי תאנה לאו דוקא אלא כל תאנה דמי ליה.
ואומר ר"ת דהיינו טעמא דלא תקינו פאה ברבב שאין לקישתו כאחד משום חפסי צעיני שהיו מצפין בכל יום מתי יגמור לקישתו ומתבטלין ובירק נמי דאין מכניסו לקיום יש ריח מועט לעינים שממתינן עד הערב ומפסידין במקום אחר:
שורען מתחלה לבהמה משמע דסתמא לאדם קאי או לתרויהו ואפ"כ כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מעיירו ואנ"ג דאמרין כי המיוחד לאוכל אדם טמאין עד שיפסל מלאכול לכלכ כיון דהני גידולין אי הוי מעולם לאדם דארע ורען לבהמה ליכא עלייהו שם אוכל:

ג.

יב א מ"י פ"ט מהל' טומאת צרעת הל"י:

יג ב מ"י פ"ג מהל' סנהדרין הל"ג וע' צ"מ וכל"מ כמג עשין לו טו"ע מ"מ ט" ה פ"ט ב:

יד ג מ"י פ"ט מהל' טומאת צרעת הל"א והל"ה ט:
בו ד מ"י פ"ב מהל' סנהדרין הל"ט כמג עשין לו טו"ע מ"מ ט" א פ"ט ב:

זו ו מ"י פ"ט מהל' טומאת צרעת הל"א והל"ה ט:
יח ז מ"י פ"ב מהל' מנחות עינים הל"א:

יט ח מ"י פ"ב מהל' מרומות הל"א:
ט (מ"י פ"ב מהל' מנחות עינים הל"צ):

כ י מ"י פ"ג מהל' מנחות עינים הל"י:

תוס' הרא"ש

ר"מ היא. תימה אמאי קאמר לאחריו סומא ופליגא אסתמ מתניתין דסנהדרין לאימא לאחריו אהוב ושוגא דכשרין להעיד ואין כשרין לדון לר' יהודה היראה כדאימא בפ' זה בורר וי"ל דלא פסיקא ליה משום דלשאר אנשים כשרין לדון א"נ צ"ב מתניתין לאמיתוקמא רבנן דהא קתני כל הכשר לדון כשר להעיד והרי סומא בשתי עיניו דכשר לדון דלא מקשינן ריבוי לנגעים והואו סומא דהוא בשיבוכיה דר' יוחנן מסתמא סומא בשתי עיניו היה ופסול להעיד דאו דאה כתיב ואפי במה שראה קודם שנסתמא פסול להעיד כדאמרין ביש נוחלין היה יודע לו דעות קודם שנסתמא ונסתמא פסול:
בל שחייב במעשר מטמא טומאת אוכלין.
קשה מהא דאמרין (ביש נוחלין) [בפ"ק דחולין] אינו מושש לשאור ולתבלין שבה משום מעשר ומשום שביעית.
וכפ' העור והרטוב תנן הקיפה בצמרף לטמא טומאת אוכלין וקאמר בגמרא מאי קיפה תבלין אלמא תבלין אין לו טומאת אוכלין אלא על ידי צירוף אע"ג דחייב במעשר וי"ל דיש מיני תבלין שאינן ראויין אלא לטעמא והני לית להו טומאה ולא מחייבי במעשר.
ירש מיני תבלין שראויין בפני עצמן וגם עבידי לטעמא כגון שומים ובצלים ואותם יש להם [טומאת] וגם חייבין במעשר.
א"נ הך דקיפה שאני שכבר תנן טעם בקיפה כדאמרין גבי שבת משנתן טעם בקיירה אינו מטמא טומאת אוכלין א"נ משום מעשר דקאמר (ביש נוחלין) [בחולין] לא קאי אמתבלין אלא אשזור אבל שביעית קאי אף אמתבלין דהא במאכל בהמה נמי נהגא שביעית:
ספירין אטיים. פרש"י דוקא נקט ספירין אבל תחלתין ראוין לאפילה.
ועי' לדפוסין ראוין יתור וס"ד לדיחויבו בפאה:
גידולו מן הארץ למעוטי כמהין ופטירות.
בפ' כיצד מברכין ובפרק הגזר מן הירק פריך והתנן אם אמר גידולי קרקע עלי אסור בכמהין ופטירות.
ומשני מירבא רבו מארעא מינק לא ינקי מארעא.
הוא דבר שאין גידולו מן הארץ קתני תני על דבר שאינו יונק מן הארץ.
ובשמעתין נמי צריך למיתני יונק מן הארץ למעוטי כמהין ופטירות:
למעוטי תאנה. פרש"י טעמא דתאנה וירק פטרין מן הפאה וחיובין במעשר משום דבספרי מתייבב מן התורה כל מילי בפאה בר מתאנה וירק ובשביל הני חותמי לא רצו חכמים לגזור אבל במעשר לא מחייב אלא [בדגן

מירוש ויצהר) וגזור על כל שאר דברים.
וקשה לר"ת דהכי נמי דריש בספירי מקרא חיוב מעשר בכל מילי אע"ג דרשיתא דמעשר פירות מדרבנן.
איא הך דרשות אסתמא בעלמא ינורו גבי מעשר [וגם] גבי פאה דפאה נמי לא מצינו אלא ט) ככרם וכן כל הך דתנן במס' ביצה אין עולין אילין משום שבות כו' וכן דריש בספירי משבחון שבות אלא כל הך דרשות דסיפרי אסתמא בעלמא ניהור ותו דמדרבנן נמי (בב) ט) אילנות אין חייבין בפאה אלא ה' מיני אילנות דחשיב במס' פאה האוג והחרובין כו'.
הוא קאמרי דלמעוטי תאנה לאו דוקא אלא כל תאנה דמי ליה.
ואומר ר"ת דהיינו טעמא דלא תקינו פאה ברבב שאין לקישתו כאחד משום חפסי צעיני שהיו מצפין בכל יום מתי יגמור לקישתו ומתבטלין ובירק נמי דאין מכניסו לקיום יש ריח מועט לעינים שממתינן עד הערב ומפסידין במקום אחר:
שורען מתחלה לבהמה משמע דסתמא לאדם קאי או לתרויהו ואפ"כ כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מעיירו ואנ"ג דאמרין כי המיוחד לאוכל אדם טמאין עד שיפסל מלאכול לכלכ כיון דהני גידולין אי הוי מעולם לאדם דארע ורען לבהמה ליכא עלייהו שם אוכל:

^[1] א) סנהדרין לדן: ט) וינחמת קדוה, א) (סנהדרין ססז, ט) וי'ציל (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (מ"ד שבת סח, פסחים נו, ט) מעשרות פ"א מ"א, ט) פ"ג מ"ד (חולין קלו, א) (סנהדרין כז, ט) נש"ך לעיל דף מטו: ט) ג"י מהר"מ אית דילפי ועמדו עמי אנשים מעל פי עיני עדים ואית דילפי עמי מושארו עמי אנשים בממה מה להלן אנשים ולא נשים אף אפן אנשים ולא נשים כג"ל בית גאשפרי"י ר"פ שבעת העדות וע' ד"ה צימות פ' מהלך מה: ד"ה מי לא נעלה וע' רש"י, (ט) ונ"י טיבז ומס' צימות טו: ד"ה מי לא נעלה ומס' ג"ל: ד"ה אשך ומס' שבעות טח: ד"ה צימות ומס' ג"ל: ד"ה ואלו, ט) ונ"י טיבז ומס' צ"ג: (ט) ונ"י מס' יומא פ"ג: ד"ה שפלתין ומס' עירובין טח: ד"ה ראשונים, ט) וי'ציל מילא, ט) וי'ציל כלל, ט) כהן, ויבפסחים מה: והוא משנה ט' פ"ח דטהרות, ט) וי'ציל ש"ס,

^[2] א) סנהדרין לדן: ט) וינחמת קדוה, א) (סנהדרין ססז, ט) וי'ציל (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (מ"ד שבת סח, פסחים נו, ט) מעשרות פ"א מ"א, ט) פ"ג מ"ד (חולין קלו, א) (סנהדרין כז, ט) נש"ך לעיל דף מטו: ט) ג"י מהר"מ אית דילפי ועמדו עמי אנשים מעל פי עיני עדים ואית דילפי עמי מושארו עמי אנשים בממה מה להלן אנשים ולא נשים אף אפן אנשים ולא נשים כג"ל בית גאשפרי"י ר"פ שבעת העדות וע' ד"ה צימות פ' מהלך מה: ד"ה מי לא נעלה וע' רש"י, (ט) ונ"י טיבז ומס' צימות טו: ד"ה מי לא נעלה ומס' ג"ל: ד"ה אשך ומס' שבעות טח: ד"ה צימות ומס' ג"ל: ד"ה ואלו, ט) ונ"י טיבז ומס' צ"ג: (ט) ונ"י מס' יומא פ"ג: ד"ה שפלתין ומס' עירובין טח: ד"ה ראשונים, ט) וי'ציל מילא, ט) וי'ציל כלל, ט) כהן, ויבפסחים מה: והוא משנה ט' פ"ח דטהרות, ט) וי'ציל ש"ס,

^[3] א) סנהדרין לדן: ט) וינחמת קדוה, א) (סנהדרין ססז, ט) וי'ציל (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (מ"ד שבת סח, פסחים נו, ט) מעשרות פ"א מ"א, ט) פ"ג מ"ד (חולין קלו, א) (סנהדרין כז, ט) נש"ך לעיל דף מטו: ט) ג"י מהר"מ אית דילפי ועמדו עמי אנשים מעל פי עיני עדים ואית דילפי עמי מושארו עמי אנשים בממה מה להלן אנשים ולא נשים אף אפן אנשים ולא נשים כג"ל בית גאשפרי"י ר"פ שבעת העדות וע' ד"ה צימות פ' מהלך מה: ד"ה מי לא נעלה וע' רש"י, (ט) ונ"י טיבז ומס' צימות טו: ד"ה מי לא נעלה ומס' ג"ל: ד"ה אשך ומס' שבעות טח: ד"ה צימות ומס' ג"ל: ד"ה ואלו, ט) ונ"י טיבז ומס' צ"ג: (ט) ונ"י מס' יומא פ"ג: ד"ה שפלתין ומס' עירובין טח: ד"ה ראשונים, ט) וי'ציל מילא, ט) וי'ציל כלל, ט) כהן, ויבפסחים מה: והוא משנה ט' פ"ח דטהרות, ט) וי'ציל ש"ס,

^[4] א) סנהדרין לדן: ט) וינחמת קדוה, א) (סנהדרין ססז, ט) וי'ציל (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (מ"ד שבת סח, פסחים נו, ט) מעשרות פ"א מ"א, ט) פ"ג מ"ד (חולין קלו, א) (סנהדרין כז, ט) נש"ך לעיל דף מטו: ט) ג"י מהר"מ אית דילפי ועמדו עמי אנשים מעל פי עיני עדים ואית דילפי עמי מושארו עמי אנשים בממה מה להלן אנשים ולא נשים אף אפן אנשים ולא נשים כג"ל בית גאשפרי"י ר"פ שבעת העדות וע' ד"ה צימות פ' מהלך מה: ד"ה מי לא נעלה וע' רש"י, (ט) ונ"י טיבז ומס' צימות טו: ד"ה מי לא נעלה ומס' ג"ל: ד"ה אשך ומס' שבעות טח: ד"ה צימות ומס' ג"ל: ד"ה ואלו, ט) ונ"י טיבז ומס' צ"ג: (ט) ונ"י מס' יומא פ"ג: ד"ה שפלתין ומס' עירובין טח: ד"ה ראשונים, ט) וי'ציל מילא, ט) וי'ציל כלל, ט) כהן, ויבפסחים מה: והוא משנה ט' פ"ח דטהרות, ט) וי'ציל ש"ס,

^[5] א) סנהדרין לדן: ט) וינחמת קדוה, א) (סנהדרין ססז, ט) וי'ציל (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (מ"ד שבת סח, פסחים נו, ט) מעשרות פ"א מ"א, ט) פ"ג מ"ד (חולין קלו, א) (סנהדרין כז, ט) נש"ך לעיל דף מטו: ט) ג"י מהר"מ אית דילפי ועמדו עמי אנשים מעל פי עיני עדים ואית דילפי עמי מושארו עמי אנשים בממה מה להלן אנשים ולא נשים אף אפן אנשים ולא נשים כג"ל בית גאשפרי"י ר"פ שבעת העדות וע' ד"ה צימות פ' מהלך מה: ד"ה מי לא נעלה וע' רש"י, (ט) ונ"י טיבז ומס' צימות טו: ד"ה מי לא נעלה ומס' ג"ל: ד"ה אשך ומס' שבעות טח: ד"ה צימות ומס' ג"ל: ד"ה ואלו, ט) ונ"י טיבז ומס' צ"ג: (ט) ונ"י מס' יומא פ"ג: ד"ה שפלתין ומס' עירובין טח: ד"ה ראשונים, ט) וי'ציל מילא, ט) וי'ציל כלל, ט) כהן, ויבפסחים מה: והוא משנה ט' פ"ח דטהרות, ט) וי'ציל ש"ס,

^[6] א) סנהדרין לדן: ט) וינחמת קדוה, א) (סנהדרין ססז, ט) וי'ציל (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (מ"ד שבת סח, פסחים נו, ט) מעשרות פ"א מ"א, ט) פ"ג מ"ד (חולין קלו, א) (סנהדרין כז, ט) נש"ך לעיל דף מטו: ט) ג"י מהר"מ אית דילפי ועמדו עמי אנשים מעל פי עיני עדים ואית דילפי עמי מושארו עמי אנשים בממה מה להלן אנשים ולא נשים אף אפן אנשים ולא נשים כג"ל בית גאשפרי"י ר"פ שבעת העדות וע' ד"ה צימות פ' מהלך מה: ד"ה מי לא נעלה וע' רש"י, (ט) ונ"י טיבז ומס' צימות טו: ד"ה מי לא נעלה ומס' ג"ל: ד"ה אשך ומס' שבעות טח: ד"ה צימות ומס' ג"ל: ד"ה ואלו, ט) ונ"י טיבז ומס' צ"ג: (ט) ונ"י מס' יומא פ"ג: ד"ה שפלתין ומס' עירובין טח: ד"ה ראשונים, ט) וי'ציל מילא, ט) וי'ציל כלל, ט) כהן, ויבפסחים מה: והוא משנה ט' פ"ח דטהרות, ט) וי'ציל ש"ס,

^[7] א) סנהדרין לדן: ט) וינחמת קדוה, א) (סנהדרין ססז, ט) וי'ציל (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (מ"ד שבת סח, פסחים נו, ט) מעשרות פ"א מ"א, ט) פ"ג מ"ד (חולין קלו, א) (סנהדרין כז, ט) נש"ך לעיל דף מטו: ט) ג"י מהר"מ אית דילפי ועמדו עמי אנשים מעל פי עיני עדים ואית דילפי עמי מושארו עמי אנשים בממה מה להלן אנשים ולא נשים אף אפן אנשים ולא נשים כג"ל בית גאשפרי"י ר"פ שבעת העדות וע' ד"ה צימות פ' מהלך מה: ד"ה מי לא נעלה וע' רש"י, (ט) ונ"י טיבז ומס' צימות טו: ד"ה מי לא נעלה ומס' ג"ל: ד"ה אשך ומס' שבעות טח: ד"ה צימות ומס' ג"ל: ד"ה ואלו, ט) ונ"י טיבז ומס' צ"ג: (ט) ונ"י מס' יומא פ"ג: ד"ה שפלתין ומס' עירובין טח: ד"ה ראשונים, ט) וי'ציל מילא, ט) וי'ציל כלל, ט) כהן, ויבפסחים מה: והוא משנה ט' פ"ח דטהרות, ט) וי'ציל ש"ס,

^[8] א) סנהדרין לדן: ט) וינחמת קדוה, א) (סנהדרין ססז, ט) וי'ציל (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (סנהדרין לגג, ט) פאה פ"א (מ"ד שבת סח, פסחים נו, ט) מעשרות פ"א מ"א, ט) פ"ג מ"ד (חולין קלו, א) (סנהדרין כז, ט) נש"ך לעיל דף מטו: ט) ג"י מהר"מ אית דילפי ועמדו עמי אנשים מעל פי עיני עדים ואית דילפי עמי מושארו עמי אנשים בממה מה להלן אנשים ולא נשים אף אפן אנשים ולא נשים כג"ל בית גאשפרי"י ר"פ שבעת העדות וע' ד"ה צימות פ' מהלך מה: ד"ה מי לא נעלה וע' רש"י, (ט) ונ"י טיבז ומס' צימות טו: ד"ה מי לא נעלה ומס' ג"ל: ד"ה אשך ומס' שבע